

οὐχὶ μακρὰν τῶν πηγῶν τοῦ Ἀναύρου, παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πηλίου καὶ νῦν κεῖνται πλησίον αἱ πόλεις αἱ ὑπὸ τοῦ Ἡπείρου ἀναφερόμεναι Ἀνθρή ἢ Ἀνθρεία (κατὰ τὸ Πηνελόπη καὶ Πηνελόπεια ἐπικῶ.) ἢ πόλεις τῶν Μυρμιδόνων (βλ. τὸ ἄνω), ἢ κλειτὴ Ἰωλκός, ἢ Ἀρνη καὶ ἢ Ἐλίκη. Ἔδει δὲ πρὸς τοῦτοις ὁ Ἀναύρος νῦν σχηματίζῃ τὸν τύμβον «τῆς αἰδέας», ἀδίων σημεῖον ἐν καιρῷ χειμερινῶν πληυρῶν.

Παρὰ τὰς Μπουρμπουλήθρας, τὴν στενὴν πεδιάδα τοῦ Βόλου, διαρρέει τὴν πεδιάδα ταύτην ὁ μεγαλύτερος τῶν ὀρεινῶν χειμάρρων τοῦ Πηλίου, Ξηριᾶς, ὅστις εἶναι ὁ Ἀναύρος τῶν ἀρχαίων.

Οἱ διαρρέοντες λοιπὸν τὸν Βόλον δύο χειμάρροι ὁ μὲν δυτικῶς τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἀνατολικῶς, καθιστῶσι μετὰ τοῦ Ξηριᾶ τὴν πεδιάδα καὶ τὴν πόλιν ποταμόκλυστον ἐν πολυομβρίαις.

Τὰ ὕδατα λοιπὸν τοῦ περὶ τὰ Παλαιὰ τοῦ Βόλου χειμάρρου καὶ τοῦ Ξηριᾶ σχηματίζουν ἐν ὁμοῖοις χειμερίοις ἔκτασιν τὴν πεδιάδα καὶ τὴν συνοικίαν Καπκαλί ποταμόκλυστον μέχρι Μπουρμπουλήθρας.

Ἡ διὰ τῶν αἰώνων δὲ προσγιγνομένη ἐν τῇ

## ΔΕΝ ΕΧΕΙ...

Πάνω, τὰ σύνεφα βουρχάνουν  
σιτὸν οὐρανὸν κι' ἀργοκυλοῦν.  
Κοιτῶ, ἡ ματιά μου  
τὸ πικρὸ τῆς δάκρυ ἀργοσταλάζει  
βρεχάει νὰ ἡ πλάσι  
καὶ τὰ στήθια μου σφαλοῦν  
μιὰ καρδίη, ποῦ μέσα μου  
φουντώνει, λαχταρᾷ, σπαραξίει...

Περνοῦν ἡ μέρες  
ἡ καλόχαρος, ἡ γιορτερὴς  
γιὰ τῆς καλόκαρδης τῆς ἡρεμίας  
ψυχῆς μὲ γλύκα.  
Κι' ὅμως γιὰ μέ, ἡ σφιχτοχέρης  
ἡ Μοῦσα, ὅλες τῆς χαρῆς  
κρατεῖ μακριὰ μου ἀπ' τὴ στιγμῇ,  
ποῦ μέσ' τὸν κόσμον βγῆκα.

Χρόνια ὡ ψυχὴ μου ἀρωσθί  
ἀγαλῆναι, ὠμέ...  
ἀπόστατες νὰ ἀκλουθῶς  
τῇ φτεροπόδι φαντασιά μου  
Μόνος Σὺ μῶμειν φίλος,  
καὶ σκλαβός — ὦ κοῦμ  
πιστός, σίτῃς τρικυμίες  
ποῦ ἀλιχτοῦν, ὁλόγυρά μου...

Δὲν ἔχει βάλαμο, ὁ πόνος σου  
ἀνάσα ἢ γιαιριά  
Γιὰ Σὲ ὡ ψυχὴ μου ὅπου ζῆς  
ζητῶντας κάποια ἀλήθεια  
σέρνοντας τὸ κουφάρι, ἔρημη  
κι' ἄγνοη, ἀπ' ὅλους μακριὰ  
Πνίξε τὸ δάκρυ σου καὶ τοὺς λυγμούς  
στὰ φλογισμένα σου τὰ στήθια...

ΑΘΗΝΑ ΡΟΥΣΣΑΚΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

παρὰ τὰς ἐπίχωσις εἶναι μεγίστη εἰς βάθος καὶ ἔκτασιν. Τὰ ὕδατα δὲ τοῦ ἔξω τῶν Παλαιῶν χειμάρρου μετὰ τῶν τοῦ Ξηριᾶ ἐν «χειμερίοις ὁμοῖοις» ἐξερχόμενα τῆς κοίτης αὐτῶν θὰ ἐσχημάτιζον ἀναμφιδόλως τοὺς τύμβους τοῦ Καπκαλί σῆμ' αἰδέας, κατὰ τὸν Ἡπείρου, ἦτοι ἐν νησίδιον ἐξερχόμενον τῶν ὕδατων, τῶν κατακλυζόντων τὴν πεδιάδα, ἐπομένως ἀδίων σημεῖον, μὴ ἐξαφανιζόμενον ὑπὸ τε τῶν ὕδατων καὶ τῆς ἐκ τῆς ἰλῦς ἐπιχώσεως. Συνεπῶς ὁ τάφος τοῦ Κύνου θὰ ἦτο ἀναμφιδόλως ἡ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρουνιώτου ἐν Καπκαλί ἀνασκαφῆς, ἢ παρ' αὐτὸν ἄλλος ὁμοῖος, ὅστις θὰ κατεστράφη ὑπὸ τῆς βίρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξηφανίσθη πάντως ὡς ἐν ταῦτα ἠδύνατο ν' ἀνεγείρωσι τύμβον συμπτῶς μὲ τὰ χαρακτηριστικά, ἀναδιδούσιν ἡμῖν αἱ περιγραφὴ τοῦ Ἡπείρου καὶ τοῦ Εὐριπίδου, ἦτοι παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πηλίου, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Αναύρου καὶ παρὰ τὴν Ἰωλκὸν καὶ τὰς πόλεις, αἱ κατωτέρω θ' ἀναφέρωμεν.

Ὑπολείπεται δὲ ἤδη νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν πόλεων ὧν οἱ κάτοικοι συνέρρευσαν εἰς τὴν ταφὴν τοῦ Κύνου.

Ν. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

### Τὸ χαμένο ἐλάφι

Μ' ἔνα βαρὺ αὐτοῦ βίγγο  
τὰ ὕδατα κι' ἄρσις χαλῆζι  
γογγῶν νὰ πέφτῃ μεσ' τὸ λῆγγο  
κι' εὐθὺς τὴν ὄψιν του ν' ἀλλάξῃ.

Πέσαν ἀδύναμι τὰ φύλλα  
καὶ τὰ πλ. κώνει τὸ χαλῆζι  
καὶ τὸ θῦμα π' ἀργὰ ἐκίλη  
γίνεται χεῖμαρος καὶ βράζει.

Καὶ τὰ χοντὰ κιλῶντας ξύλα  
καὶ τὰ λυθρία π' ἡ ἡβρὴ ἐμπρός του,  
ἦρθε, νινυμένος τῇ μαυρίλῃ  
τῆς μπόρας, σ' ἔνα δέντρο ὁ ἀφρός του

Μὰ εἶχε σιτὴ ρίζα του κουφάλα  
κι' εἶχε κρυφτῇ καὶ μέσα ἐλάφι  
ποῦ μὲ τὴ μπόρα χάθη ἀπ' τ' ἄλλα  
καὶ οὐδὲ πηχτὸ νερὸ του εἰσάφη.

Τὸ βράδυ σκόρπισαν τὰ νέφη  
καὶ τὸ ποτάμι ἔχει στεγνέψει  
καὶ τὸ βουνὸ ἡ σελήνη σιέφει  
πηγαίνοντας νὰ βασιλέψῃ

Καὶ σκιὰς φωτίζει σιὰ βάθῃ  
τῶν ἐλαιοῦν ποῦ ψάχνουν τὸ ἔθρα  
νὰ βροῦν τὸ σὺντροφο ποῦ ἐχάθη  
ἀπ' τὴν ἀξαφνὴ αὐτὴ μπόρα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΡΑΣ